

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 31 stycznia 2013 r.

DOLiS/DEC-83/13

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), w zw. z art. 70 i art. 74 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223 z późn. zm.) oraz § 49 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. z 2010 r., Nr 191, poz. 1279 z późn. zm.), po rozpoznaniu wniosku Pana A. B., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 3 października 2012 r. (DOLiS/DEC-935/12/59903,59929,59935,59942), odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie skargi dotyczącej przetwarzania danych osobowych Pana A. B. przez Bank [...],

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana A. B., [...] zwanego dalej Skarżącym, dotycząca przetwarzania jego danych osobowych przez Bank [...] zwany dalej Bankiem lub Bankiem [...]. W treści tej skargi Skarżący zarzucił Bankowi, iż ten „łamie prawo i nie reaguje na dwukrotny zakaz przetwarzania moich danych osobowych”. Ponadto Skarżący domagał się podjęcia działań, które miałyby spowodować „definitywne zaniechanie przetwarzania moich danych osobowych”, „zwrot kosztów, które poniosłem w wyniku bezprawnego działania banku” oraz „rekompensatę za czasochłonne czynności organizacyjne i korespondencyjne”.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wszczął postępowanie w powyższej sprawie i na podstawie zebranego w jego trakcie materiału dowodowego ustalił następujący stan faktyczny.

1. Bank przetwarza dane osobowe Skarżącego w związku ze złożeniem przez niego wniosku w dniu [...] listopada 2004 r. o wydanie Karty Kredytowej C. W treści ww. wniosku zawarte było

- oświadczenie, w którym Skarżący wyraził zgodę na przetwarzanie jego danych osobowych w celu informowania go o produktach i usługach oferowanych przez Bank oraz podmioty z nim współpracujące w świadczeniu usług lub sprzedaży produktów bankowych i ubezpieczeniowych.
2. Skarżący pismem z dnia [...] października 2006 r. wniósł sprzeciw wobec przetwarzania jego danych osobowych przez Bank w celach marketingowych.
  3. Sprzeciw Skarżącego został zarejestrowany przez Bank w dniu [...] listopada 2006 r.
  4. Bank w dniu [...] października 2007 r. wysłał pismo do Skarżącego dotyczące organizacji [...]. Powyższe pismo zawierało informacje o terminie obowiązywania loterii dla posiadaczy kart kredytowych oraz o ewentualnych nagrodach. Jednocześnie wskazano w nim, iż w związku ze sprzeciwem Skarżącego, dotyczącym przetwarzania jego danych osobowych w celach marketingowych, Bank nie może przesłać mu szczegółowych informacji na temat ww. loterii jednakże, gdyby Skarżący chciał uzyskać takie informacje powinien skontaktować się z „Doradcą C.”. Ponadto w wyjaśnieniach złożonych Generalnemu Inspektorowi Bank wskazał, iż ww. pismo nie miało na celu zachęcenia posiadacza karty kredytowej do podjęcia jakichkolwiek innych czynności, a jedynie było komunikatem dotyczącym loterii, który w sposób ogólny i lakoniczny informował o jej organizacji i możliwość otrzymania szczegółowych informacji na jej temat po wyrażeniu zgody na przetwarzanie danych osobowych w celach marketingowych.
  5. Jak wskazano w wyjaśnieniach Banku „termin ważności wydanej Skarżącemu karty kredytowej upływa w listopadzie 2009 r.”
  6. W opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia [...] czerwca 2008 r. (znak: [...]) pismo skierowane przez Bank do Skarżącego jest informacją przekazaną konsumentowi z racji tego, iż związany on jest z Bankiem umową o kartę kredytową C. Ponadto w przytoczonej powyższej opinii zwrócono uwagę, iż: „na informacyjny charakter pisma wskazuje sposób przekazu na jaki zdecydował się Bank w relacji z konsumentem. Informacja dotyczy wskazania podstaw prawnych, na jakich loteria jest organizowana przez Bank. Wszelkie natomiast szczegółowe informacje w zakresie organizowania loterii konsument może uzyskać dopiero wówczas kiedy wyrazi na to zgodę.”

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie organ ochrony danych osobowych wydał w dniu 3 października 2008 r. (DOLiS/DEC-619/08/26222,26223) decyzję administracyjną, mocą której odmówił uwzględnienia wniosku Pana A. B.

Skarżący – w ustawowym terminie – wystąpił z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją z dnia 27 stycznia 2009 r. (znak: DOLiS/DEC-64/09/2530,2532) utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję z dnia 3 października 2008 r.

W dniu [...] lutego 2009 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Skarżącego na decyzję Generalnego Inspektora z dnia 27 stycznia 2009 r. utrzymującą w mocy decyzję z dnia 3 października 2008 r. Skarżący wskazał w niej, iż ww. decyzja organu cyt. „została oparta na nieprawdziwych wyjaśnieniach banku i była mało wnikliwa”.

Organ po przeanalizowaniu argumentów podniesionych przez Skarżącego podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, zwany dalej WSA, dokonując kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji, wyrokiem z dnia [...] lipca 2009 r. (sygn. akt.: [...]) uchylił zaskarżoną decyzję oraz utrzymaną nią w mocy decyzję poprzedzającą z dnia 3 października 2008 r.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w dniu [...] września 2009 r. wniósł od powyższego wyroku skargę kasacyjną. Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia [...] września 2010 r. (sygn. akt.: [...]) oddalił skargę kasacyjną organu i podtrzymał stanowisko WSA.

Wojewódzki Sąd Administracyjny, dokonując kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji, wyrokiem z dnia [...] lipca 2009 r., uwzględnił skargę Skarżącego i zarzucił organowi, iż cyt. „(...) w sposób wadliwy rozpatrzył przedmiotową sprawę. Zebrany materiał dowodowy abstrahuje od wielu istotnych i niewyjaśnionych wątków sprawy i nie pozwala na wydanie przekonującej decyzji”.

Ponadto WSA zarzucił organowi, iż materiał dowodowy został zgromadzony pobieżnie i powierzchownie. Wobec czego WSA zobowiązał organ do gruntownego zbadania cyt. „wszelkich okoliczności i czynności faktycznych, jakie podejmował Bank oraz skarżący w ramach łączącej ich umowy (...) i dokonanie ich oceny w aspekcie złożonego wcześniej przez A. B. sprzeciwu co do przetwarzania jego danych osobowych przez Bank”.

WSA zarzucił również organowi, iż cyt. „W piśmie z dnia [...] kwietnia 2008 r. A. B. podniósł, iż domniemywa przekazywanie przez Bank jego danych osobowych Co. w dniu [...] grudnia 2008 r., oraz Bankowi E. w dniu [...] kwietnia 2008 r. i następnie pismem z dnia [...] czerwca 2008 r., przesłał skierowaną do niego przez Bank E. ofertę o prowadzenie konta. Bank indagowany na tę okoliczność przez Generalnego Inspektora (...) zaprzeczył, aby dokonywał takich działań. Zaprzeczenia te, organ uznał za wystarczające i nie badał dalej sprawy (...)”. Dokonując oceny powyższego Sąd zarzucił organowi do spraw ochrony danych osobowych, iż: „(...) ten aspekt sprawy został również pobieżnie i wadliwie załatwiony przez organ (...)”. Sąd zwrócił uwagę, że cyt.: „Należało zwrócić się do skarżącego, czy posiada dokumenty na potwierdzenie udostępnienia jego danych osobowych Co. w dniu [...] grudnia 2008 r. i następnie gdyby organ stwierdził, iż zarówno Co. jak i Bank E. i przetwarzają dane osobowe skarżącego, powinien zwrócić się do tych podmiotów o wyjaśnienie na jakiej podstawie to czynią (...)”.

Biorąc po uwagę powyższe, jak również wytyczne Sądu, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych uzupełnił we wskazanym przez Sąd zakresie materiał dowodowy. Organ ustalił następujące okoliczności.

1. Skarżący w dniu [...] listopada 2004 r. złożył Bankowi wniosek o wydanie Karty Kredytowej C.
2. Skarżący pismem z dnia [...] października 2006 r. wniósł sprzeciw wobec przetwarzania jego danych osobowych przez Bank w celach marketingowych. W piśmie tym oświadczył Bankowi ([...]), iż cyt. „(...) zabraniam używania moich danych osobowych (...) do celów marketingowych przez C. – brak poszanowania klienta!”
3. W wyjaśnieniach złożonych Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych, pismem z dnia [...] stycznia 2011 r., Bank wskazał, że cyt. „w związku z upływem terminu ważności karty

w listopadzie 2009 roku i istniejącą na rachunku karty blokadą uniemożliwiającą dalsze zwiększanie kwoty zadłużenia (...), kolejna karta z nowym terminem ważności nie została wznowiona. Rachunek karty obecnie pozostaje nieaktywny, co jest równoznaczne w skutkach z jego zamknięciem. Dane Skarżącego Bank przetwarza aktualnie w celach archiwalnych. Zakres danych Skarżącego obejmuje dane zawarte we wniosku o kartę, dane dotyczące dokonanych transakcji, dane zawarte w aktach postępowania prowadzonego przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (...) oraz w aktach postępowania sądowego. (...) Dane Skarżącego są przetwarzane w ramach zbioru »K.«, który został zarejestrowany przez GIODO pod numerem księgi [...] (...)”.

4. A. S.A. [...] (dawniej Co.), złożyła w toku prowadzonego postępowania dowodowego wyjaśnienia, w których zostało wskazane, iż cyt. „obecnie dane Skarżącego nie są przetwarzane przez spółkę A. S.A. i nie były udostępniane przez Bank [...] (...) dane były przetwarzane przez spółkę (...) w związku z zawartą umową z Cx. Sp. z o.o. w celu skierowania jednokrotnej kampanii marketingowej. Podstawą prawną przetwarzania danych była udzielona zgoda przez Skarżącego na formularzach przygotowanych przez Cx. Sp. z o.o. W materiałach reklamowych przesłanych do Skarżącego informacja dotycząca źródła pozyskania danych była umieszczona w stopce na drugiej stronie, niestety nie jest ona widoczna na przesłanej kserokopii. Treść informacji: »Dane Państwa otrzymaliśmy od firmy Cx. Sp. z o. o. (dawniej Cl. Sp. z o.o.) z siedzibą [...], która oświadczyła, że posiada je oraz udostępnia na podstawie wyrażonej przez Państwa zgody«”.
5. W piśmie z dnia [...] stycznia 2012 r. Bank E. wyjaśnił, iż cyt.: „Bank E. w 2007 r. nie przetwarzał danych osobowych pana A. B.. W zasobach informatycznych Banku, które obejmują wszystkich klientów, nie figurowały jego dane osobowe, co zostało dokładnie sprawdzone już w 2008 r., kiedy A. B. skierował pismo do Banku. Takiej informacji udzielił Bank również Skarżącemu pismami z dnia [...]05.2008 r. oraz [...]08.2008 r. Bank prosił również pana A. B. o podanie wskazówek, które pozwolą odnaleźć ewentualne źródło naruszenia i odpowiedzieć na zarzuty niezgodnego z prawem przetwarzania jego danych osobowych. Niestety prośba ta pozostała bez odpowiedzi. Obecnie mając do wglądu pismo skierowane do Skarżącego z ofertą marketingową przez Doradcę Mobilnego pana W. M., pragnę wyjaśnić zasady współpracy Banku z Doradcami Mobilnymi oraz sposobu pracy tych osób. Bank zawierał umowy Doradcami Mobilnymi umowy o współpracę na zasadach Umowy A. (...) pozyskując tzw. Klientów [...] w tym z Ewidencji Działalności Gospodarczej (...). Ponieważ pan W. M. nie współpracuje już z Bankiem, możemy podać jedynie prawdopodobne okoliczności wysłania przez niego oferty do O. Z dużą dozą prawdopodobieństwa możemy stwierdzić, że Mobilny Doradca Klienta Biznesowego W. M. dane firmy uzyskał z Urzędu Miasta w G.
6. Skarżący prowadzi działalność gospodarczą od [...] kwietnia 2008 r. pod firmą O.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał w dniu 3 października 2012 r. decyzję administracyjną (DOLiS/DEC-935/12/59903,59929,59935,59942), mocą której odmówił uwzględnienia wniosku Skarżącego.

W dniu [...] października 2012 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Skarżącego z dnia [...] października 2012 r. o ponowne rozpoznanie

sprawy. Uzasadniając ww. wniosek Skarżący wskazał w szczególności, iż cyt.: „(...) decyzja niewykonuje wyroku WSA – sąd w wyroku dokładnie punkt po punkcie wskazał wadliwość postępowania GIODO”. Ponadto wskazał on, iż w przedmiotowej decyzji organ ochrony danych osobowych nie odniósł się do przetwarzania danych osobowych przez cyt.: „Co. oraz oparł wydaną decyzję na cyt.: „informacji banku – Bank pomylił się bo zamknął wielokrotnie rachunek”.

Biorąc po uwagę powyższe, jak również mając na uwadze brzmienie przepisu art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., nr 1270), stosownie do którego, ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie ten organ, którego działanie lub bezczynność było przedmiotem zaskarżenia, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwana dalej ustawą, określa obowiązki administratora danych, do których należy przetwarzanie danych osobowych z zachowaniem przesłanek określonych w ustawie. Przepisem uprawniającym administratorów danych do przetwarzania danych osób fizycznych, w tym ich udostępniania, jest art. 23 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym, przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy spełniona jest jedna z przesłanek taksatywnie wskazanych w tym przepisie. Stosownie do treści powołanego przepisu, przetwarzanie danych jest dopuszczalne wtedy, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3), jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4), jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5). Za prawnie usprawiedliwiony cel ustawodawca uważa w myśl art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy, w szczególności dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Katalog przesłanek wymienionych w art. 23 ww. aktu prawnego, jest zamknięty. Każda z przesłanek legalizujących proces przetwarzania danych osobowych ma charakter autonomiczny i niezależny. Oznacza to, że przesłanki te co do zasady są równoprawne, a wobec tego spełnienie co najmniej jednej z nich stanowi o zgodnym z prawem przetwarzaniu danych osobowych.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy wskazać należy, że Skarżący w dacie wniesienia przez niego skargi do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych był stroną stosunku zobowiązaniowego łączącego go z Bankiem [...] z tytułu korzystania przez niego z karty kredytowej. W związku z powyższym, Bank, jako administrator danych osobowych Skarżącego, przetwarzał jego dane osobowe w celu realizacji tego stosunku, a więc w oparciu o przesłankę legalizującą ten proces, o której mowa w przepisie art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy. Wskazać bowiem wyraźnie należy, iż zgoda osoby, której dane dotyczą, nie jest jedyną przesłanką pozwalającą

administratorowi danych na zgodne z prawem ich przetwarzanie. Zakresem zastosowania przepisu art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy należy objąć sytuacje, w których w wyniku zawarcia umowy jedna ze stron, po to, aby ją wykonać, musi wykorzystać informacje dotyczące drugiej strony. Umożliwienie zatem Skarżącemu przez Bank korzystania z ww. karty kredytowej odbyło się w oparciu o zawiązany stosunek zobowiązaniowy, co determinowało przetwarzanie danych osobowych Skarżącego przez Bank.

W związku jednak z wygaśnięciem ww. umowy (w dniu [...] listopada 2009 r.), przesłanką aktualnie legalizującą proces przetwarzania przez Bank [...] danych osobowych Skarżącego jest przepis art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy. Bank przetwarza bowiem obecnie dane osobowe Skarżącego jedynie w celu archiwalnym w związku z art. 70 i art. 74 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. nr 152, poz. 1223 z późn. zm.) oraz § 49 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. z 2010 r. Nr 191, poz. 1279 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 71 ust. 1 ustawy o rachunkowości, Bank ma obowiązek przechowywać dokumentację, księgi rachunkowe, dowody księgowe i inne dokumenty finansowe w sposób należyty chroniąc je przed niedozwolonymi zmianami, nieupoważnionym rozpowszechnianiem, uszkodzeniem lub zniszczeniem przez okres wskazany w art. 74 ww. ustawy. W myśl przepisu art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o rachunkowości, jednostki organizacyjne działające na podstawie Prawa bankowego mające siedzibę lub miejsce sprawowania zarządu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zobowiązane są do stosowania jej przepisów, w tym wydanego na podstawie delegacji z art. 81 ust. 2 pkt 8 lit. a rozporządzenia ministra finansów z dnia 1 października 2010 r. (Dz. U. Nr 191, poz. 1279 ze zm.) w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków, banki przechowują dowody księgowe w oryginalnej postaci przez okres wynikający z przepisu art. 74 ustawy o rachunkowości. Według dyspozycji wskazanego art. 74 ust. 1 ustawy o rachunkowości, zatwierdzone roczne sprawozdania finansowe podlegają trwałemu przechowywaniu. Pozostałe zaś zbiory, w zależności od ich rodzaju, przechowuje się co najmniej przez okresy wymienione w art. 74 ust. 2 omawianej regulacji. I tak, w myśl przepisu art. 74 ust. 2 pkt 8 tego aktu prawnego, pozostałe dowody księgowe i dokumenty, tj. niebędące wymienionymi wprost w art. 74 ust. 2 pkt 1 – 7 ww. ustawy, przechowuje się przez okres 5 lat. Obowiązek przechowywania przez banki dokumentacji w celach archiwalnych, wynikający z art. 74 ust. 2 pkt 8 ww. ustawy, odbywa się w celu realizacji uprawnień i obowiązków wynikających z ww. aktu prawnego, a więc przetwarzanie to odbywa się w oparciu o przesłankę o której mowa w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy. W tej sytuacji brak jest podstaw by odmówić waloru legalności teraźniejszemu przetwarzaniu danych osobowych Skarżącego przez Bank. Przetwarzanie to znajduje swe prawne uzasadnienie w przepisie art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Podkreślenia także wymaga, iż Bank [...], w związku ze złożonym przez Skarżącego sprzeciwem wobec przetwarzania jego danych osobowych w celach marketingowych, nie przetwarza jego danych osobowych w tym celu. Aktualnie stosunek zobowiązaniowy jaki łączył Skarżącego z Bankiem wygasł i jedynym celem, dla którego rzeczne dane są przez Bank przetwarzane, jest cel archiwalny.

W świetle powyższego, za bezzasadne uznać należy zarzuty Skarżącego, iż cyt.: „(...) decyzja niewykonuje wyroku WSA – sąd w wyroku dokładnie punkt po punkcie wskazał wadliwość

postępowania GIODO”. Generalny Inspektor wydając zakwestionowane przez Skarżącego rozstrzygnięcie w sprawie działał w oparciu o stan faktyczny obowiązujący na dzień wydania rzeczony decyzji. W tym sensie ponowne (po uchyleniu przez WSA decyzji organu z dnia 3 października 2009 r. i 27 stycznia 2009 r.) rozpoznanie przez organ ochrony danych osobowych sprawy nie ogranicza się do kontroli prawidłowości uchylonych przez Sąd decyzji, lecz do rozstrzygnięcia sprawy w całości, z uwzględnieniem aktualnego stanu faktycznego i prawnego.

Odnosząc się natomiast do zarzutu nienależytego zbadania kwestii udostępnienia danych osobowych Skarżącego przez Bank [...] na rzecz Bank E. oraz Co. (obecnie A. S. A.), ponownie wskazać należy, iż analiza zebranego materiału dowodowego (również uzupełnionego w oparciu o wytyczne WSA) nie potwierdziła zarzutów Skarżącego, aby Bank [...] udostępnił jego dane osobowe na rzecz ww. podmiotów. Żaden z rzeczonych podmiotów nie pozyskał danych osobowych Skarżącego od Banku [...].

Podkreślenia wymaga, że postępowanie administracyjne prowadzone przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych jest ukierunkowane na wydanie decyzji administracyjnej na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy. Jak wynika z brzmienia powołanego przepisu, w przypadku naruszenia przepisów ustawy o ochronie danych osobowych, Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności usunięcie uchybień (pkt 1), uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych (pkt 2), zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe (pkt 3), wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego (pkt 4), zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom (pkt 5), usunięcie danych osobowych (pkt 6).

Reasumując, w analizowanej sprawie organ nie stwierdził podstaw do zakwestionowania legalności przetwarzania danych osobowych Skarżącego przez Bank. Brak jest zatem podstaw do zastosowania normy prawnej ww. przepisu art. 18 ust. 1 ustawy, z treści którego wynika, iż warunkiem wydania przez organ rozstrzygnięcia, o którym mowa w tym artykule, jest istnienie stanu naruszenia prawa do ochrony danych osobowych w chwili wydania decyzji administracyjnej.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora

Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych,
ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).